Όλοι ζούμε ανάμεσα στην υπόθεση, ότι χαρακτήρας μας είναι αυτός που ορίζει τη μοίρα μας και στον ισχυρισμό ότι δεν υπάρχει πανοπλία για να μας προστατέψει από την μοίρα.
Κι όλοι θα φύγουμε χωρίς να ξεκαθαρίσουμε τι ισχύει.

Ανήμερα του Αγίου Νικολάου, σε ένα περιστατικό που θα παραμείνει αχώ νευτο, για την ακραία άτυχη εξέλιξη, κατέληξε ο Λουκάς Γιαννακούλης. Είχε τραυματισθεί βαρύτατα του Αγίου Ανδρέα και η νεκρώ σιμος ακολουθία έλαβε χώ ρα της Αγίας Άννας. Τέλος, ας προστεθεί, ότι το δυστύχημα συνέβη στην έταπ του Αγίου Ιωάννη. Τόσοι Άγιοι, καμία πρόνοια.

Ο Λουκάς αναρριχήθηκε στα Ιμαλάια, τερμάτισε με μοτοσυκλέτα στην απάνθρωπη δοκιμασία του ράλυ Ντακάρ. Αναμετρήθηκε με τα στοιχεία της φύσης και μέτρησε το χρόνο με τους χτύπους της καρδιάς του.
Όλα αυτά ήταν η ορμέμφυτη φύση του. Τα άλλα χαρακτηριστικά του, ήταν τρόπον τινά οι επίκτητες ιδιότητές του, όπως η δεινή επιστημονική κατάρτιση και η συνεπής επαγγελματική καριέρα.

Αφήσαμε για το τέλος τους σπουδαιότερους ρόλους στη ζωή ενός άνδρα, εκείνου του συζύγου και εκείνου του πατέρα. Διότι η σύντροφος της ζωής του, τα τρία παιδιά του και οι κοντινοί του άνθρωποι σηκώνουν το βαρύ, το ισοπεδωτικό φορτίο της απώλειας.

Εύκολο να κατηγορηθούν τα αυτοκίνητα, οι αγώνες, το ζην επικινδύνως γενικά. Για έναν

φυσιολογικό άνθρωπο, φαντάζουν παράλογα. Ενδεχομένως να είναι.
Για τον Λουκά όμως, και για όλους όσοι ανέβηκαν με λιγοστές, κοφτές ανάσες σε κορφές, ή έθεσαν το σαρκίο τους σε κινδύνους στις αφιλόξενες ερήμους, για όσους εναντιώθηκαν, προσωρινά έστω, στους νόμους της φυσικής και τους κανόνες της ανθρώπινης δύναμης, δεν ήταν, δεν θα είναι.

Να είναι άραγε ο χαρακτήρας του, που όρισε την μοίρα του;
Ή μήπως η πανοπλία του, ώστε να ξεφύγει από άλλες μοίρες;
Δεν θα μάθουμε.
Αυτό που μάθαμε, είναι να πονάμε για αυτούς που έφυγαν αδόκητα και θα τους θέλαμε ακόμα δίπλα μας...

